A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. október 21. *

A C-447/02. P. sz. ügyben,

a **KWS Saat AG** (székhelye: Einbeck [Németország], képviseli: C. Rohnke Rechtsanwalt, kézbesítési cím: Luxembourg),

fellebbezőnek

az Európai Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2002. december 11-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (képviseli: D. Schennen és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben),

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, N. Colneric és J. N. Cunha Rodrigues (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Léger,
hivatalvezető: M. Múgica Arzamendi főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. március 4-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2004. május 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A KWS Saat AG (a továbbiakban: KWS) fellebbezésében kéri az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-173/00. sz., KWS Saat kontra OHIM (narancssárga színárnyalat) ügyben 2002. október 9-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-3843. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését, amennyiben az bizonyos vetőmagkezelő-berendezésekre, mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti termékekre vonatkozóan nem tett eleget a narancssárga színárnyalat közösségi védjegyként történő lajstromozására irányuló kérelmének.

A jogi háttér

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 tanácsi rendelet (HL 1994. L 11, 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja előírja:

„A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[...]

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;"

3 A 7. cikk (3) bekezdése alapján:

„Az (1) bekezdés b), c) és d) albekezdése alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások tekintetében használata révén megszerezte a megkülönböztetőképességet."

4 Az említett rendelet 73. cikke alapján:

„A Hivatal [OHIM] határozatait indokolni kell. A határozatok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni."

5 Ugyanezen rendelet 74. cikke elrendeli:

„A Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

A Hivatal [OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő."

A jogvita alapját képező tényállása

6 A KWS németországi székhelyű gazdasági társaság.

7 A KWS a 40/94 rendelet alapján 1998. március 17-én védjegy-bejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (a továbbiakban: OHIM).

8 A lajstromoztatni kívánt megjelölés az önmagában álló narancssárga szín volt, amely a HKS 7 besorolásnak felel meg.

9 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 7., 11., 31. és 42. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, a következő leírással:

— „Vetőmagok kezelésére, nevezetesen a vetőmagok tisztítására, koptatására, granulálására, kalibrálására, vegyszerekkel való kezelésére, rostálására és a minőségük ellenőrzésére szolgáló gépek" (7. áruosztály);

— „Vetőmagok kezelésére szolgáló szárítóberendezések" (11. áruosztály);

— „Mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti termékek" (31. áruosztály);

— „Műszaki tanácsadás, szakmai konzultáció a növénytermesztés területén, különös tekintettel a vetőmagokra" (42. áruosztály).

10 1999. március 25-i határozatával az OHIM elbírálója elutasította a KWS kérelmét azzal az indokkal, hogy a bejelentett megjelölés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem alkalmas a megkülönböztetésre.

11 1999. május 21-én a KWS e határozat ellen fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál.

12 2000. április 19-i határozatával (R 282/1999-2. sz. ügy, a továbbiakban: megtámadott határozat), amelyet június 28-án közöltek a KWS-sel, az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a bejelentett megjelölés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem alkalmas a megkülönböztetésre.

13 A megtámadott határozat a 17. és 18. pontjaiban kimondja:

„17. [...] a fellebbezési tanács vizsgálata alapján egyértelmű, hogy a bemutatott szín a kérdéses ágazatban nem sajátos, vagy szokatlan.

18. Bizonyos ideje a vetőmagtermelők festőanyagokkal festik a vetőmagokat. Ezt az eljárást annak érdekében alakították ki, hogy jelezzék, ha a vetőmagot kezelték (például: rovarirtó, gombaölő, vagy gyomirtó szerrel). Ennek a fejlődésnek a következménye, hogy még vetőmagfestő-anyagok előállításával foglalkozó vállalkozások is léteznek. Egy termelő a következőképpen reklámozza az áruját:

»[...] Colorants identify treated seeds, as well as transgenic seeds [...] Seed colorants identify treated seed, reducing mishandling of seed treated with active ingredients such as fungicide or insecticide. With the help of seed colorants and coatings, producers will feel confident that their seed investment is safe [...]"

http://www.bucolor.com/seeds/colorants.htm

(„[...] a festőanyagok azonosítják a kezelt vetőmagot éppúgy, mint a transzgenikus vetőmagokat [...] a vetőmagfestő-anyagok lehetővé teszik a kezelt vetőmagok azonosítását, és csökkentik a helytelen felhasználás kockázatát az aktív anyagokkal — gombaölők, rovarirtók — kezelt vetőmagok esetében. A vetőmagfestékek és -bevonatok biztosítják a termelőknek a vetőmag beruházásuk biztonságát [...]«).

A megtámadott ítélet

14 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2000. június 28-án érkezett keresetlevelével a KWS két jogalapra, egyrészt a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának, másrészt ugyanezen rendelet 73. és 74. cikkének megsértésére hivatkozva kérte a megtámadott határozat megsemmisítését.

15 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben a KWS keresetének részben helyt adott.

16 A 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozó jogalappal kapcsolatban a megtámadott ítélet 33. cikkében a 31. áruosztályba tartozó mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti termékeket és különösen a vetőmagokat illetően az Elsőfokú Bíróság álláspontja a következő:

„[...] E termékek esetében nem ritka a színek — ideértve a kérelemben szereplő narancssárga színárnyalatot, vagy az ahhoz nagyon közeli színárnyalatokat - alkalmazása. Ennélfogva a bejelentett megjelölés nem teszi lehetővé az érintett vásárlóközönség számára a felperes termékeinek a többi vállalkozás egyéb narancssárga árnyalatú termékeitől való azonnali és biztos megkülönböztethetőségét."

17 A 7. és 11. osztályba tartozó vetőmagok kezelésére szolgáló gépekkel kapcsolatban a megtámadott ítélet 40. pontjában kimondta:

„[...] a fellebbezési tanács helyesen állapította meg a megtámadott határozat 21. pontjában, hogy ilyen színű vagy hasonló árnyalatú gépekkel gyakran lehet találkozni. Ebből pedig megállapítható, hogy az (a narancssárga szín) általánosan alkalmazott, tehát az érintett vásárlóközönség szemszögéből nézve nem alkalmas arra, hogy annak alapján közvetlenül és biztosan meg tudják különböztetni a bejelentő berendezéseit más vállalkozásoknak a narancssárga hasonló árnyalataira festett gépeitől. Ebből következően az érintett vásárlóközönség a bejelentett színt valószínűleg elsősorban úgy észleli, mint a szóban forgó termékek küllemének egyszerű elemét".

18 Ezzel ellentétben, a 42. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozóan ugyanezen ítélet 46. pontjában kifejtette:

„[...] az önmagában a narancssárga színárnyalatából álló megjelölés lehetővé teszi az érintett vásárlóközönség számára, hogy amikor a későbbi vásárláskor választania kell, az érintett szolgáltatásokat megkülönböztesse azon szolgáltatásoktól, amelyeknek más kereskedelmi eredetük van".

19 Ennek megfelelően az Elsőfokú Bíróság elfogadta a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozó, a 42. osztályba tartozó szolgáltatásokat érintő jogalapot. Azonban elutasította azt a 31. osztályba tartozó mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti termékekre, valamint a 7. és 11. osztályba tartozó vetőmagok kezelésére szolgáló gépekre vonatkozóan.

20 A 73. és 74. cikkek megsértésére vonatkozó jogalappal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság álláspontja szerint a fellebbezési tanács a 73. cikk alapján betartotta a határozatának indokolására vonatkozó kötelezettségét.

21 A megtámadott ítélet 56. pontjában fenntartotta egyrészt, hogy a KWS rendelkezett az ahhoz szükséges adatokkal, hogy megértse a megtámadott határozatot, és annak jogszerűségével kapcsolatban jogorvoslattal éljen a közösségi bíróság előtt.

22 Ugyanezen ítélet 59. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg a 40/94 rendelet 73. cikkét azzal, hogy nem közölte a KWS-sel a kizárólag a megtámadott határozat előkészítéséhez és megalapozásához felhasznált iratokat, amelyek a KWS előtt már ismert indokokat és érveket tartalmaztak.

23 A 40/94 rendelet 74. cikkére vonatkozóan az Elsőfokú Bíróság — az alábbiakban leírtak szerint — úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács az e rendelkezésben foglalt, a tényállás hivatalból való vizsgálatára vonatkozó kötelezettségét betartotta:

„60 [...] a fellebbezési tanács az egyes vonatkozó tényeket megfelelően vizsgálta és alkalmazta az ügy tárgyát képező megjelölés megkülönböztetőképességének értékelésénél a védjegy-bejelentési kérelemben foglalt áruk és szolgáltatások tekintetében. Ebből a szempontból az OHIM által korábban hozott, a megtámadott határozathoz hasonló határozatok, vagy az interneten talált példák nem minősülnek sem a megtámadott határozatban kifejtett érvelés helyettesítésének, sem olyan új tényeknek, amelyeket hivatalból ne vizsgáltak volna meg, hanem kiegészítő tényeknek, amelyeket az OHIM terjesztett elő az előkészítő iratokban, hogy lehetővé tegye a megtámadott határozat jogi megalapozottságának ellenőrzését."

24 A fentiekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság a 40/94 rendelet 73. és 74. cikkeinek megsértésére vonatkozó jogalapot teljes egészében elutasította.

25 Végeredményben az Elsőfokú Bíróság a 42. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában megsemmisítette a megtámadott határozatot, a keresetet ezt meghaladó részében elutasította, és kötelezte a KWS-t a saját költségeinek, valamint az OHIM részéről felmerült költségeknek a viselésére.

A felek kérelmei

26 A KWS azt kéri, hogy a Bíróság:

— semmisítse meg a megtámadott ítéletnek a keresetlevelet elutasító részét;

— semmisítse meg a megtámadott határozatnak azt a részét, amelyet a megtámadott ítélet nem semmisített meg;

— kötelezze az OHIM-ot a költségek viselésére.

27 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság:

— utasítsa el a fellebbezést;

— kötelezze a KWS-t a költségek viselésére.

A fellebbezésről

28 Az OHIM válaszbeadványában kifejtett érvelése szerint „a felperes által a növénytermesztési tanácsadásra vonatkozóan igényelt szolgáltatások esetében is el kellett volna utasítani a kérdéses színvédjegy lajstromozását. Az OHIM nem önmagában az Elsőfokú Bíróság ítéletét támadja. Ennek azonban nem kell meggátolnia a Bíróságot abban, hogy másként határozzon a kontúr nélküli színvédjegyek védelmére vonatkozóan, vagy hogy ne tartsa fenn a megtámadott ítélet indokolását."

29 Ezen állításokból következik, hogy az OHIM kifejezetten tartózkodott a megtámadott ítélet megsemmisítése iránti csatlakozó fellebbezés benyújtásától, amennyiben az a 42. osztályba tartozó szolgáltatásra vonatkozik, jóllehet az Elsőfokú Bíróság ítéletének megalapozottságát ebből a szempontból kétségbe vonja.

30 A jogvita a Bíróság elé került, és ebből következően a jelen ítélet a 7., 11. és 31. osztályba tartozó termékekre vonatkozó védjegy-lajstromozási kérelemre korlátozódik.

31 Az ekképpen körülhatárolt fellebbezés alátámasztására a KWS négy jogalapra hivatkozik. Az első a 40/94 rendelet 74. cikke (1) bekezdésének megsértése, amely a tényállás hivatalból való vizsgálatát írja elő, a második a meghallgatáshoz való jog megsértése, a harmadik az indokolási kötelezettség megsértése, a negyedik pedig az e rendelet 7. cikke (1) bekezdés b) pontjának téves értelmezése a megkülönböztető-képesség követelményére vonatkozóan.

Az első jogalapról

32 Az első jogalappal a KWS előadja, hogy mivel a megtámadott ítélet 60. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapítása arra korlátozódott, hogy a fellebbezési tanács „helyesen vizsgált meg bizonyos számú releváns tényt", tévesen ítélte meg a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésében előírt követelményt, amelynek értelmében „a Hivatal az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja". Az Elsőfokú Bíróság tévesen ítélte meg, hogy nemcsak annak a megállapítása volt szükséges, hogy a tényeket megfelelően megvizsgálták-e, hanem hogy meggyőződjenek arról, hogy ez a vizsgálat kellően teljes. Valójában a KWS szerint az OHIM által lefolytatott vizsgálatnak kellően elmélyültnek kellett volna lennie, hogy lehetővé tegye annak biztos megállapítását, hogy az elutasítás indoka a hivatkozott rendelet 7. cikke alapján fennállt-e.

33 Az OHIM a döntésének meghozatala előtt nem „egy bizonyos számú tényt" vizsgált meg, hanem „egyetlen tényt". A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában utalást tett „kutatásaira". Ezek egyetlen eredményeként hivatkozott az említett határozat 17. pontjában a www.bucolor.com honlapra. Ez a hivatkozás nem elegendő az elutasítás indokolásához. Az voltaképpen, mint egyetlen gyártó honlapja, nem elegendő az általános használat megállapításához. Egyébként egy amerikai vállalat honlapjáról van szó. Márpedig az amerikai piaci szokások elvileg nem szolgálhatnak bizonyítékként a Közösség területére jellemző piaci szokásokra. Végül a honlap kezdőlapja angol nyelvű. Emiatt tehát az itt található információ nem hozzáférhető a Közösség releváns vásárlóközönsége számára.

34 Megállapítható, hogy az első érvvel a KWS először a fellebbezési tanács, ezt követően pedig az Elsőfokú Bíróság által megállapított tényállást kívánta kérdésessé tenni.

35 Az EK 255. cikkből és a Bíróság alapokmányából következik, hogy fellebbezést csak a jogszabály megsértésére vonatkozó érvekre lehet alapozni, a tényállásra vonatkozó értékelés teljes kizárásával.

36 Ebből következően az első érv elfogadhatatlan.

A második jogalapról

37 A második jogalappal a KWS a meghallgatáshoz való jognak egyrészt a fellebbezési tanács, másrészt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során történt megsértésére hivatkozik. E második jogalap így két részből áll.

A második jogalap első részéről

38 A második jogalap első részében a KWS fenntartja, hogy az OHIM a tényállást illetően a megtámadott ítéletet egyetlen dokumentumra alapozza, nevezetesen a megtámadott határozat 18. pontjában említett internetes címre, amely a jelen ítélet 13. pontjában is előfordul. Az OHIM ezt a hivatkozást a KWS felé először a megtámadott határozatban említette, azaz az előtte lefolytatott eljárás befejezésekor. Ebből következően az OHIM megsértette a meghallgatáshoz való jogot.

39 E sérelem hangsúlyozása helyett az Elsőfokú Bíróság azt az egy kérdést vizsgálta meg, hogy az iratok elengedhetetlenek voltak-e a megtámadott ítélet megértéséhez. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság helytelenül jelentette ki a megtámadott ítélet 58. pontjában, hogy a „felperes lényegében ismerte a jelen tanács által az elbíráló határozatának megsemmisítése vagy helybenhagyása céljából később megvizsgált érveket és tényeket, így a felperesnek megvolt a lehetősége arra, hogy e tárgyban nyilatkozzon."

40 Ezenkívül a KWS érvelése szerint a meghallgatáshoz való jognak a fellebbezési tanács általi megsértése az e fellebbezési tanács előtti eljárás során megfosztotta őt annak a lehetőségétől, hogy korlátozza azon árujegyzéket, amelyre a védjegylajstromozást kérte, és ily módon érje el, hogy a kérelemnek helyt adjanak.

41 Emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondata szerint az OHIM határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.

42 E rendelkezésnek megfelelően az OHIM fellebbezési tanácsa a határozatát csak olyan jogokra vagy tényekre alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban a felek nyilatkozatot tehettek.

43 Ebből következően, amennyiben a fellebbezési tanács hivatalból gyűjti össze a határozatok megalapozásához szükséges tényállási elemeket, azokat a felekkel is közölnie kell annak érdekében, hogy azok észrevételeiket ismertethessék.

44 A jelen esetben az ügy irataiból kitűnik, hogy a fellebbezési tanács sem a vizsgálatokról, sem a honlap tartalmáról, amelyeket a megtámadott határozat 17. és 18. pontjában említ, nem tájékoztatta a KWS-t.

45 A fellebbezési tanács ezáltal megsértette a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondatát.

46 Az Elsőfokú Bíróság ebből következően jogi tévedésben volt, amikor a megtámadott ítélet 59. pontjában kimondta, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg az említett rendelet 73. cikkét.

47 Mindamellett rá kell mutatni, a megtámadott határozat 14. és 16. pontjaiban a fellebbezési tanács, megismételve az elbíráló határozatát, úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó szín az érintett áruk vonatkozásában nem alkalmas a megkülönböztetésre. Egy önmagában álló színnek valójában nincs megkülönböztetőképessége, kivéve ha azt a használattal megszerezte, és a narancssárga szín ezen áruk tekintetében gyakran fordul elő. Ezen túlmenően az említett szín használata a felperes versenytársainak szintén érdekében állhat.

48 Ezen indokok, amelyek vonatkozásában a KWS az álláspontját kialakíthatta, elegendőek a fellebbezési tanács számára ahhoz, hogy a fellebbezés elutasítását igazolja.

49 A megtámadott határozat 17. pontjának megállapítása, amely a fellebbezési tanács vizsgálatának eredménye — amely szerint a lajstromozni kért színnek nincs szokatlan jellege a kérdéses ágazatban — csak igazolják az indokokat, amelyek egyébként is elegendőek az említett határozat indokolásához. A megtámadott határozat 18. pontjában szereplő — egy honlap részletével szemléltetett — megállapítás, amely szerint a termelők festik a vetőmagokat, hogy jelezzék, hogy azokat csávázták, csak igazoló jelleggel bír.

50 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat 17. és 18. pontjának, a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondata szerinti jogellenessége nem vezethet a határozat megsemmisítéséhez.

51 Erre tekintettel nincs helye a megtámadott ítélet megsemmisítésének az annak 59. pontjában szereplő jogi tévedés ellenére sem (lásd erre vonatkozóan a C-74/00. P. és a C-75/00. P. sz., Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 24-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7869. o.] 122. pontját, a C-93/02. P. sz., Biret International kontra Tanács ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-10497. o.] 60. pontja és a C-94/02. P. sz. Biret és Cie kontra Tanács ügyben hozott ítélet [EBHT 2003., I-10565. o.] 63. pontját.

52 Ezen a következtetésen nem változtat az az érv, amely szerint a KWS-t megfosztották annak lehetőségétől, hogy a fellebbezési tanács előtti eljárás során korlátozza az árujegyzéket, amelyre a védjegy lajstromozását kérte. Egyrészt a KWS a 40/94 rendelet 44. cikke és a 40/94 rendelet végrehajtására vonatkozó szabályokról szóló, 1995. december 13-i 2868/95 bizottsági rendelet (HL L 303. 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 13. pontja alapján bármikor kérelmet nyújthatott volna be az OHIM-hoz az árujegyzék korlátozása iránt. Az a tény, hogy a teljes OHIM előtti eljárás során a KWS nem mutatott be ilyen kérelmet, a KWS saját választásának tudható be, és nem a fellebbezési tanács általi, a megtámadott határozatban említett honlap tárgyában való meghallgatásra vonatkozó mulasztásnak. Másrészt az iratok egyetlen eleme sem teszi lehetővé annak feltételezését, hogy az árujegyzéknek az érintett termékekre vonatkozó korlátozása a kérelmezett védjegy lajstromozását eredményezte volna.

53 Az előzőekből következik, hogy a második jogalap első részét el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

54 A második jogalap második részével a KWS fenntartja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a fent említett honlapra vonatkozó érveit. Maga az Elsőfokú Bíróság sértette meg a KWS meghallgatáshoz való jogát. A KWS-t így az Elsőfokú

Bíróság előtti eljárás során megfosztották a lehetőségtől, hogy korlátozza azon árujegyzéket, amelyre a védjegylajstromozást kérte, amely korlátozás valószínűleg lehetővé tette volna a lajstromozást.

55 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 49. pontjában az Elsőfokú Bíróság kifejezetten összefoglalta a KWS érvelését, amelyben az a meghallgatáshoz való jogának megsértésére hivatkozik. Ez az összefoglalás külön említést tesz a KWS azon állításáról, amely szerint a KWS-sel nem ismertették azokat az iratokat, amelyekre az OHIM a döntését alapozta.

56 A megtámadott ítélet 58. és 59. pontjában az Elsőfokú Bíróság erről az érvelésről — az állásfoglalását világosan megindokolva — véleményt nyilvánított. Még ha a jogi elemzése téves is, mint ahogyan az a jelen ítélet 46. pontjában megállapításra került, ezen indokolásból következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a KWS állításait teljes egészében meghallgatta.

57 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a bírósági eljárás során nem sértette meg a KWS meghallgatáshoz való jogát.

58 Az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság nem sértette meg a KWS meghallgatáshoz való jogát, minden alapjától megfosztja azt az érvelést, amely szerint az ilyen sérelem azzal a következménnyel járt volna, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során a KWS-t megfosztották annak a lehetőségétől, hogy az árujegyzéket, amelynek vonatkozásában a védjegy lajstromozását kérte, korlátozza. Az Elsőfokú Bíróság joggal ítélte elfogadhatatlannak a megtámadott ítélet 14. pontjában azt a kérelmet, amelyet az előtte lefolytatott meghallgatás során az árujegyzék korlátozása céljából a KWS terjesztett elő. Valójában az ilyen kérelem nem felel meg a 40/94 és a 2868/95 rendeletekben előírt szabályoknak, és az eljárás tárgyának módosítására irányul, amely ellentétes az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 135. cikkének (4) bekezdésével.

59 Ennélfogva a második jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

60 Erre tekintettel a második jogalapot egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

61 A harmadik jogalappal a KWS az indokolási kötelezettség megsértését kifogásolja egyrészt a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság részéről, másrészt a megtámadott határozatában a fellebbezési tanács részéről. Ez a jogalap így két részre oszlik.

A harmadik jogalap első részéről

62 A harmadik jogalap első részében a KWS érvelése szerint az Elsőfokú Bíróság tévedett a jogban, amikor a megtámadott ítéletben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megtámadott határozat kellően indokolt volt. Az Elsőfokú Bíróság jelentősen alulbecsülte az indokolási kötelezettségét.

63 Emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 73. cikkének első mondata szerint „A Hivatal [OHIM] határozatait indokolni kell".

64 Ezen indokolási kötelezettségnek így ugyanaz a hatálya, mint az EK 253. cikkből következőnek.

65 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikk követelményei szerinti indokolásból világos és egyértelmű módon ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény gondolatmenetének úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedést alátámasztó körülményeket, illetve hogy az illetékes bíróság ellenőrzést gyakorolhasson felette. Azt, hogy egy aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem annak összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd erre vonatkozóan C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontját és a C-265/97. P. sz., VBA kontra Florimex és társai ügyben 2000. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-2061. o.] 93. pontját).

66 A jelen esetben a fellebbezési tanács elutasította a lajstromozás iránti kérelmet azzal az indokolással, hogy a védjegy, amelynek lajstromozását kérték, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem rendelkezik megkülönböztető-képességgel.

67 A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 14–25. pontjaiban teljes és pontos indokolást nyújtott erről az értékelésről.

68 A fellebbezési tanács egyrészt kifejtette, hogy valamely szín önmagában nem rendelkezik megkülönböztetőképességgel kivéve, ha bizonyítják, hogy azt a használat által megszerezte, másrészt, hogy a színeknek valamennyi vállalkozás rendelkezésére kell állnia. Csak meghatározott körülmények között lehetséges, hogy valamely szín önmagában megkülönböztetőképességgel rendelkezzen, amennyiben teljesen szokatlan az érintett áruk vagy szolgáltatások tekintetében. A fellebbezési tanács ezt követően részletesen ismertette, hogy a narancssárga szín milyen okoknál fogva nem szokatlan a lajstromozási kérelemmel érintett áruk szempontjából. Hozzáfűzte továbbá, hogy őt nem kötik a védjegy tárgyában hatáskörrel rendelkező német hatóságok határozatai, amelyekre a KWS hivatkozott. Emlékeztetett végül, hogy a KWS nem érvelt amellett, hogy az ügyben szereplő szín a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján a használat révén megkülönböztetőképességre tett volna szert.

69 Nem kétséges, hogy egy ilyen indokolás eleget tesz a 40/94 rendelet 73. cikke első mondata követelményének. Az Elsőfokú Bíróság nem tévedett tehát a jogban, amikor úgy ítélte meg, hogy a KWS rendelkezésére álltak a megtámadott határozat megértéséhez és a közösségi bíróság előtti vitatásához szükséges tények.

70 Következésképpen a harmadik jogalap első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalap második részéről

71 A harmadik jogalap második részében a KWS azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az indokolási kötelezettségét, amikor a megtámadott ítélet 56. pontjában megelégedett annak állításával, hogy a megtámadott határozat „lehetővé tette a felperes számára, hogy megismerje a kérelme elutasításának indokait".

72 A megtámadott ítélet 56. pontjának elolvasása nyilvánvalóvá teszi, hogy ez a pont összefoglalja a megtámadott határozat azon tényeit, amelyeket az Elsőfokú Bíróság döntőnek tekintett, és ismerteti azon okokat, amelyek alapján azokat elégségesnek nyilvánította. Ezen ismertetés és összefoglalás végén, a pont utolsó mondatában az Elsőfokú Bíróság arra következtetett, hogy a KWS ismerte a megtámadott határozat megértéséhez és annak a közösségi bíróság előtti vitatásához szükséges tényeket.

73 Ebből következik, hogy a megtámadott ítéletnek ez a pontja megfelelő indokolást tartalmaz.

74 A harmadik jogalap második része ennélfogva nem megalapozott.

75 Ebből következően a harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

76 A negyedik jogalap alapján a KWS érvelése szerint az egy színből álló védjegyek megkülönböztető képességét ugyanazon elvek alapján kell megítélni, mint a más védjegyfajtákét, különösen a szó- és ábrás védjegyeket, fokozottabb követelményeket pedig nem lehet velük szemben támasztani. Nincs jelentősége annak, hogy vannak-e a kérelmezett árukra és szolgáltatásokra más színek, amelyek bizonyos jellemzők jelzésére szolgálnak. Ellenben azt meg kell vizsgálni, hogy a kérelmezett színt a fogyasztó az adott esetben úgy érzékeli-e, mint amely bizonyos jellemzőket fejez ki. Amennyiben több gyártó különböző színeket használ bizonyos jellemzők megjelölésére, ezekben a színekben a nyilvánosság a gyártóra vonatkozó információt lát. Ebben az esetben el kellene ismerni a megkülönböztetőképesség fennállását. A jelen esetben a narancssárga színt a releváns ágazat nem tekinti a kérdéses áruk és szolgáltatások jellemzőire vonatkozó megjelölésnek, és kizárható a díszítő vagy funkcionális célú használat. A védjegy megkülönböztetőképességét következésképpen el kellene ismerni.

77 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság a következő értékelési hibákat követte el. Először szigorúbb ismérvet alkalmazott a színvédjegyekre, mint a többi védjegy esetében. Ezt követően tévedett a megkülönböztetőképesség ismérvében, amely kizárólag a kereskedelmi eredetet jelzésére vonatkozó képesség. Végül felcserélte a saját elképzelését a releváns ágazat értékelésével.

78 A különböző típusú védjegyek megkülönböztetőképességének értékelési szempontjait illetően a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság joggal emlékeztetett arra, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem tesz különbséget a különböző természetű megjelölések között. Mindamellett joggal emlékeztetett arra, hogy a releváns közönség érzékelése nem szükségszerűen ugyanaz egy színből álló megjelölés esetében, mint a szó- vagy ábrás védjegyek esetében, amelyek egy, az áru külső megjelenésétől független megjelölésből állnak. Még ha a közönségnek szokása is az, hogy a szó- vagy ábrás védjegyeket azonnal az áru kereskedelmi eredetének megjelöléseként érzékeli, ez nem szükségszerűen áll fenn abban az esetben, ha a megjelölés összemosódik a termék külső megjelenésével (lásd a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. oldal) 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjával azonos rendelkezések kapcsán, a C-104/01. sz. Libertel-ügyben 2003. május 6-án meghozott ítélet [EBHT 2003., I-3793. o.] 65. pontját).

79 Ebben az összefüggésben, önmagában valamely szín a 40/94 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése alapján a használata révén megszerezheti a megkülönböztetőképességet azon árukra és szolgáltatásokra, amelyek vonatkozásában a lajstromozását kérték. Önmagában valamely szín esetében azonban a megkülönböztetőképesség a használatot megelőzően, csak rendkívüli körülmények között érzékelhető,többek között amikor az áruk vagy a szolgáltatások száma, amelyekre a megjelölést kérték, rendkívül korlátozott, és az érintett piac rendkívül specifikus (lásd a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdése b) pontjának és a (3) bekezdésének azonos rendelkezései kapcsán a fent hivatkozott Libertel-ítélet 66. és 67. pontjait).

80 Ami a 7. és 11. osztályba tartozó kezelőberendezéseket illeti, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet a 39. és 40. pontjaiban megállapította, hogy a KWS nem adott elő olyan tényeket, amelyek alkalmasak lettek volna arra, hogy olyan árukategóriát alkossanak, amelyekre bizonyos színek nem használatosak általánosan, másrészt gyakran lehet olyan gépekkel találkozni, amelyek olyan színűek, mint az igényelt szín vagy valamely hasonló színárnyalat.

81 A 31. osztályba tartozó mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti termékekre vonatkozóan az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 33. pontjában megállapította, hogy a színek használata, beleértve az igényelt narancssárga színárnyalatot vagy a nagyon közeli színárnyalatokat, nem szokatlan.

82 Ebből következik egyrészt, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazott szigorúbb követelményt a színvédjegyekre, mint más védjegyekre, másrészt pedig mivel úgy vélte, hogy a szóban forgó védjegy azokra az árukra, amelyekre a bejegyzést kérték, nem rendelkezett megkülönböztetőképességgel, a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján nem tévedett a jogban.

83 Ennek alapján a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

84 Ami az Elsőfokú Bíróság megállapításainak pontosságát illeti, a szóban forgó árukra vonatkozó színek használatát illetően meg kell állapítani, hogy az tényekre vonatkozó értékeléseket is érint.

85 Márpedig az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmányának 58. cikkéből következik, hogy a fellebbezést csak valamely jogkérdés megsértésére vonatkozó jogalapra lehet alapítani, a tényállásra vonatkozó értékelés kizárásával.

86 Ebből következik, hogy a negyedik jogalap, amennyiben a releváns közönség általi érzékeléssel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megállapításait vitatja, elfogadhatatlan.

87 Ennélfogva a negyedik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

88 Mivel a KWS által hivatkozott egyik jogalapnak sem lehet helyt adni, a KWS fellebbezését el kell utasítani.

A költségekről

89 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a KWS pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell az eljárás során felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a KWS Saat AG-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások